

היה זה כאילו קרא משה דיין פיליטון על עצמו, והחליט לפעול על פיו. במשך כמה ימים לא היה שר-הבטחון במרכז החדשות. הוא החליט לאחוז ב"אמצעים נמרצים.

וכך ראו מאות אלפי צופי הטלוויזיה את שר-הבטחון שלהם, בכובע המצחיה המפורסם, שנודמן לגמרי במיקרה ל"שפתיהם של נתניה, שוחח עם בניחותא עם ערבים מתושבי הגדה המערבית, התעניין בהתרשמותם מישראל, החליף עימם כמה מילים בערבית פרימיטיבית. כל זה הונצח, לגמרי במיקרה, על-ידי צוות טלוויזיה שנוכח באורח פלא בחוף הים של נתניה.

מכות סביב דיין. רק מעטים ידעו שביקור מאולתר זה היה מוכן לפרטי פרטי, כמיבצע ממדרגה ראשונה.

אנשי דיין הועיקו את הטלוויזיה המ"קומית הזורה, ואת העתונאים המקומיים והזרים, כדי שיבואו לסקור את המאורע הגדול. גם ראשי העיר נתניה הועיקו למקום.

בשעה היעודה, הופיע האיש הגדול בשפתיהם, שהיתה מלאה באלפי מתרח"צים. כשאלה הבחינו בשר-הבטחון, החלה הצטופפות עצומה סביבו. שומרי-ראשו של השר השתדלו להרחיק את הקהל ממנו, והשתתחו חילופי-מכות.

באורו זמן חיפשו בחוף ערבים, כדי לקיים את התוכנית. הערבים נתגלו, הוב"ל אל השר, ואו בווימו הצילומים.

חיוך חברה/מני. כל זה, בשביל כמה דקות של שידור.

הבדיחה באה בסוף — כמו בכל פילי-טון טוב, איש-הטלוויזיה שאל את דיין שאלה על המצב המדיני. דיין התחמק בחיכוך השובב והחברה/מני ביותר: "לא, באתי להתרחק בשפתיהם!"

צה"ל

השמצת צה"ל

או אולי משהו אחר?

השמועה פשטה כאש, ביום השישי ה"אחרון. טלפונים טירטרו בבתי אמנים ועיתונאים. ליד שולחנות הבהמה, בבר "תי"הקפה של דינגוף, הופצה הידיעה

שפוט קינן

כמו בפני בית-דין סודאני

המרעיש: עמוס קינן נאסר. ולא סתם — אלא בבית-הסוהר צבאי. צה"ל.

מה בדיוק קרה, ניתן היה לברר רק בשעות הערב המאוחרות, כאשר חזר קינן והופיע בין ההיים.

הקרב על

ידושת אגו"

מיהם הגורים

של גור ?

בנוף המפלגתי הישראלי מהווה אגודת-ישראל תופעה יוצאת-דופן. היא אינה מפלגה במובן המקובל של המילה. היא פדרציה של חצרות אדמו"רים ושל גופים כלכליים, בעלי אינטרסים מנוגדים לפעמים, שהמאחד אותם היא לתנועת אגודת-ישראל הגלוטית ותפיסתם הקיצונית בענייני דת.

כל אחד מארבעת ה"ח"כים של האגודה בכנסת השביעית ייצג פלג אחר. המנהיג, איצ'ה-מאיר לוי, שנפטר לפני שבועיים, ייצג את חצר האדמו"ר מגור, שהוא היה חתנו. שלמה לורנץ ייצג את צעירי האגודה, שכוּחם בעיקר בבני-ברק. מנחם פרוש, שלט על ה"סיעה הירושלמית", וה"כ יעקב שלמה גרוס, שגם מאחוריו חצר חסידיה, זו של וויז'ניץ, ייצג את הסיעה ההונגרית-רומנית.

הקואליציה של ארבע חצרות החסידים, בתנהגתה של חצר הרבי מגור, פעלה יפה כל עת שאיצ'ה מאיר לוי היה בחיים. לכל אחת מהסיעות היו מגביות משלה, קפוחת משלה ומוסדות משלה.

עסקן אברמוביץ

רק שריים

כנסת, החמישי ברשימת המועמדים של אגודת-ישראל — הרב יהודה מאיר אברמוביץ, סגן ראש עיריית תל-אביב. בהתאם לחלוקת הכוחות הפנימית באגודת-ישראל, היה גם הרב אברמוביץ ב"ק" מאותה סיעה של איצ'ה-מאיר לוי. הסיעה המרכזית וחסידי חצר הרבי מגור. הוא זכה מהשיריים של איצ'ה.

הרגשתי בדיוק כאילו אני עומד בפני בית-דין מהפכני בסודאן.

השופט, בשם שמרלינג, הכריז שאני מואשם בפגיעה במפקד ובהשמצת צה"ל, ושאל אם אני מוכן להישפט בפניו. חשבי תי לעצמי שאם צה"ל נתן לו את הסמ"כות לשפוט אותי, אין סיבה שלא אכסח בו. עניתי כן.

רק מאוחר יותר גיליתי כמה דברים מעניינים. התברר שהשופט לא פירט בפני את זכויותי: לא גילה לי שבזכותי להישפט בפני בית-דין מורכב משלושה שופטים. שיש לי זכות לסניגור שיחקור את העדים. שיש לי זכות לפנות לפרקליט הצבאי לבקש ביטול המשפט. כלום.

ל, בלא 6. בתשובה לשאלתו, עניתי שאני מודה בעובדות, אך לא באשמה. בפרוטוקול, כתב השופט, לעומת זאת, שאני הודיתי גם באשמה.

המתלונן, אותו סגן מפקד-הגדוד, העיד שאני מכיר אותו. למרות שעד אחר, סגן-מישנה ביחידה, העיד שאינו יכול לקבוע כי אני מכיר את המתלונן — לא קיבל השופט את דברי, שאני לא הכרתי אותו, ובשבילי הוא היה סתם אורח אלמוני. השופט העדיף את דברי המתלונן, שאני מכיר אותו, וכך מצא אר תי אשם, דן אותי ל-35 ימים מעצר — החל מאוחר רגע.

השופט לא מצא לנכון לשאול אותי אם אני רוצה לערער. הוא הורה להעביר אותי ללכ"א 6, ולהרחיק אותי מכל דבר בעייתי, כדי שלא אוכל לכתוב עליו.

ח"כים פרוש, לורנץ וגרוס

לא אדוננו, לא מורנו, לא רבנו

כתוצאה מכניסתו של אברמוביץ, כיווש ללויין בכנסת, לא יתחוללו כל מהפכות במפלגה. הייצוג הסיעתי נשמר, וכיוון שאין כל חילוקי דעות בין חברי אגודת-ישראל בעניינים אידיאולוגיים, הרי למרות שבין החצרות השונות גדולה האיבה, לא תתבטא איבה זו בכנסת.

המלחמה על הירושה תתחיל רק כאשר יבואו ימי בחירות, ואגודת-ישראל תצטרך להרכיב את רשימת מועמדיה לכנסת. אז תתעורר הבעיה הקשה: מי יעמוד בראש הרשימה? לפי הירארכיית החשיבות המפלגתית צריך יהיה להציב בראש את שלמה לורנץ, שהיה השני ברשימה אחרי לוי. אבל לא פרוש ולא חסידי גור, לא יסכימו לכך לעולם. אין גם מה לחשוב על כך שח"כ מנחם פרוש יזכה למעמד הראשון ברשימה, הגורר אוטומטית את כתר המנהיגות באגודת-ישראל. בחצרות גור, בריסק וויז'ניץ, אין פרוש אהוד. יש לו יריבים בתוך מפלגתו יותר מאשר מחוצה לה. וההתקפות עליו בכתבי הפלסטר של מפי לגתו נוראות יותר מכל מה שהעזו להטיח בו החילוניים.

האם יהיה האח יורש?

לדעת חסידי גור אין לחלוק על כך שהמקום הראשון שמור להם, בזכות היותם הסיעה המרכזית באגודה והחצר החזקה. הבעיה היא רק שלחצר גור אין את מי להציב כמנהיג למפלגה. הרב אברמוביץ האדמוני, למרות שהוא כיום נציג חצר גור בכנסת, אינו במעמד של מנהיג. אלא של עסקן עירוני, אין סיכוי שחבריו יראו בו אדון מורה ורב להם. אפילו בחצר גור, אין מי שסבור שראוי לו לרשת את כתרן של הרב לוי. אלא שחוק מאברמוביץ אין כיום לחסידי גור כל קאדר של מנהיגים ברמה העשוייה לשבות את ליבו של המחנה החרדי. גור נותרה ללא גורים שירשו את כסאו של המנהיג.

כיום נוקבים בחוגי האגודה במיספר שמות, שתוך שנתיים ינסו להכשירם להתמודדות על המנהיגות. בין אלה מזכירים את שמותיהם של סגן-אלוף (מיל), יצחק מאיר, הרב פנחס לוי שחוא אחיו של איצ'ה-מאיר המנוח, ואחרים. אולם אף אחד מאלה, למרות שהוא עשוי ליהנות מגיבוי האדמו"ר מגור הנוכחי, אינו יכול להגיע למעמד כלשהו בתוך המפלגה.

הקרב האמיתי ייערך בסופו של דבר בין שלמה לורנץ לבין מנחם פרוש. אפילו אם לא יזכה אחד מהם בתואר המנהיג, הראש שון ברשימת המועמדים לכנסת, חייב עתה אחד מהם לזכות בתואר של שליט האגודה.

יחס אנושי יותר מצאתי אצל הסוהרים, שהדריכו אותי מיד בכל זכויותי. בעק"בות כך, מיהרתי והגשתי ערר, ושוחררתי תי עד ליום ראשון.

ריח לא נעים. עד כאן, סיפורו של עמוס קינן. ביום א' בבוקר נסע עמוס שוב ליחידתו, לביורר הערר שהגיש. הערר נדחה, והוא נכנס לשבת 35 ימים בבית-הסוהר.

שלטונות צה"ל אישרו את עובדת גור-הדין, אך סירבו לדון בפירטי הפרשה. מה שמשאיר פתוחות כמה שאלות מטרי-דות, שמן הסתם יועלו על-ידי סניגורו של קינן, עורך-הדין משה שווייג, במידה וזה יחליט לפנות לרמטכ"ל בעניין.

העיקרית בשאלות אלה: מדוע לא הודיעו לקינן שהוא מוזמן למשפט, ומדוע לא הועמד על זכויותיו לפני המשפט. נקודה נוספת: ניסוח ההאשמה — הער"ב לבת צה"ל — כאשר בסדר-הכל העלוב קינן קצין-מילואים לבוש אורחית — מעלה ריח לא מימסטי במיוחד. כל ישראלי רואי ששירת בצה"ל יודע שהוא כל חייל המתבטא בחוסר-נימוס כלפי מפקדו היה נשלח ל-35 יום, היה צה"ל יוצא לפנסיה.

העובדה שמישהו החליט לטפס דווקא על קינן, ודווקא באישום ספציפי זה, המנגן על מיתרי ליבו של הישראלי המצוי — מקשה שלא להסיק, שמישהו החליט כי הנה נמצאה לו כאן הזדמנות פז להבאשם בעיני הציבור, את ריחו של אחד האישים הפעילים בתנועת-השלום הישראלית.